

Ir jāņem tas, ko dod!

Nākamās nedēļas vidū trīs vakarus pēc kārtas – 12., 13. un 14. augustā – Dailes teātra Vasaras dārzā uz savas 50. dzimšanas dienas ieskandināšanu jeb Koncertportretu ar Frici Bārdi aicina aktieris **Artis Robežnieks**. Šīs programmas aizmetņi esot meklējami pat teju desmit gadu senā pagātnē, un par labu dāvanu pats sev aktieris uzskatītu iespēju ar šo programmu pakoncertēt arī citur Latvijā

GUNA BLAUA, FOTO – AIVARS LIEPIŅŠ

Vai koncerti jau sākotnēji bija iecerēti šādā formātā, vai arī šis laiks ir ieviesis savas korekcijas?

Tās tiešām ir laika ieviestas – nevis korekcijas, bet iespējas un piedāvājums. Ar savām jubilejām līdz šim nebiju aizrāvis – negribēju tās ne svinēt, ne izcelt. Bet šoreiz no teātra saņēmu piedāvājumu, bija brīvi datumi augustā, nevis decembrī, kad man tiešām ir dzimšanas diena. Ņemot vērā visu šo nenoteikto laiku, kad iestājušās nezināmā «otrā viļņa» gaidas un vēl nezin kas, man šķita: nu, būtu grēks neizmantojot tādu iespēju, jo tagad ir jāņem tas, ko dod.

Kādreiz aktieri ievērojamas jubilejas svinēja, atrodoties uz skatuves, sēžot izpušķotā krēslā un uz klausot apsveikumus. Tagad aktieri bieži paši uzstājas savās jubilejās...

Man noteikti labāk patīk iepriecināt klausītājus uzstājoties, nevis sēdēt un gaidīt kaut kādus suminājumus un apsveikumus. Tāpēc koncerti notiek tagad, jo, kā zināms, lieli mākslinieki jubilejas sāk svinēt pusgadu vai gadu iepriekš, lai jubileja noslēgtos ar kādu lielāku notikumu. (*Smaida.*)

Koncertā skanēs dziesmas ar Frici Bārdas dzeju. Kādēļ tieši šis dzejnieks? Jums savulaik, šķiet, bija programma ar Aleksandra Čaka dzeju.

Bija gan, un Čaka programma arī tika labi novērtēta – esmu ticis atzīts par labu esam, lai saņemtu Aleksandra Čaka gada balvu. Savukārt programma ar Bārdas dzeju ir projekts, kas līdz šim nav simtprocentīgi īstenojies tā, kā man pašam būtu gribējies. Tāpēc šī ir ļoti laba iespēja, lai beidzot varētu šo programmu pilnvērtīgi nobeigt un piedāvāt cilvēkiem klausīties un baudīt, un arī pašam sajūst, ka beidzot šis posms ir pabeigts.

Cik sena tad ir šīs programmas vēsture?

Tā ir krietni senāka – ka tik nav pagājuši visi desmit gadi... Visu atlasīto dzejas materiālu, kas skanēs šajos vakaros, es savulaik izveidoju kopā ar režisoru Andreju Miglu, un tas ir viņa virknējums un skatījums. Savukārt muzikālo pusi izveidojām kopā ar [Dailes teātra muzikālās daļas vadītāju] Juri Vaivodu, un viņš ar mani koncertos būs arī uz skatuves.

Kas jums pašam Frici Bārdas dzejā šķiet tik īpašs?

Ja man jāpasaka dažos vārdos, tas

varētu būt dzīves ceļš, no dzimšanas līdz šim brīdim, kas ietverts dzejā: no pirmajiem dzejoļiem par bērniību līdz jaunekļa gadiem, kad mostas ilgas, mīlestība un tiekšanās pēc otra cilvēka, kas izvērsas par kaislību, mīlas ceļš, kas ne vienmēr ir kaislīts ar rozēm... Līdz brīdim, kad uz daudzām lietām var paskatīties filozofiskāk un mierīgāk, no malas. Tas viss ir Bārdas dzejā.

Piedesmit gadu – tas ir daudz vai maz, tā ir robežšķirtne?

34 vai pat 37 gadu vecumā manī kaut

kas saslēdzās, un pēkšņi sāku domāt par to, ko esmu dzīvē sasniedzis, kas draud priekšā, par iespējām – zaudētām un tādām, ko noteikti vairs nepiepildīšu. Tas radīja tādu stimulu, ka sāku vairāk domāt, ka vajag vienkārši kaut ko darīt un dzīvot tālāk, nevis sēdēt un gaidīt, sak, šogad nē, bet nākamgad – tad gan es izdarīšu! Un tad vienā brīdī, paskatoties pašē, saproti, ka ir vesela kaudze lietu, ko nākamgad vairs noteikti neizdarīsi. Paldies Dievam, fundamentālākās lietas tobrīd jau biju paveicis: apprecējies biju, un arī bērni man jau bija.

Un tagad, kad tiešām tuvojas tie piedesmit?

Tagad saprotu, ka tie vairs nav trīsdesmit gadi, bet tie arī vēl nav ne septiņdesmit, ne astoņdesmit. Ceru, ka tos septiņdesmit un astoņdesmit es arī neuztveršu tā, ka tūlīt... Iespējams, mūžības tuvums tad būs jūtams vairāk, bet šobrīd liekas, ka piedesmit ir tikai mazākā puse...

Vai šajā laikā esat paguvūs izdarīt kaut ko fundamentālu?

Ir iegūta lielāka dzīvojamā platība, lai gan tas nebija mans mērķis. Taču vienā brīdī iestājās sajūta: kad vēl, ja ne tagad? Un – jā, kļuva atvērtāks dažādiem piedāvājumiem, jo šis laiks tiešām dzen uz priekšu. Ja tagad atteiksies, var gadīties, ka nākamreiz nepiedāvās.

Atrodāt vairāk laika arī ikdienišķām lietām?

Noteikti ir izdarītas lietas, kuras tāpat kā vairākumam ir vilkušās astē un visu laiku tikušas atceltas uz priekšdienām, – paveiktas praktiskas lietas mājās labā, kuras normālos apstākļos es saņemtos izdarīt vēl pēc gada... Jo vienmēr ir kaut kas interesantāks un labāks, ko darīt un kur ieguldīt naudu. Mājās ierīkoju studiju, kur pietiekami civilizētos apstākļos var veikt audioierakstus. Par to jāsapina paldies dēlam un viņa entuziasmam un zināšanām, jo viņam arī patīk nodarboties ar mūziku. Ieguvu jaunu datoru un piespiedu sevi apgūt jaunu programmu. Bet neko tik kardinālu kā lēkšana ar izpletņi vai supošana es tomēr neesmu darījis.

Ja jau dzimšanas diena, tad neiztikt bez dāvanām...

Tik tālu vēl neesmu domājis! Skatoties uz to, kas un kā apkārt notiek, pat nav skaidrs, cik plaši ar svinēšanu varēs izvērsties. Bet es vienmēr būšu priecīgs par iespēju nospēlēt kaut ko negaidītu vai ar šo pašu programmu pabraukāt apkārt.●